

Дзеркало

Валентин Бичко

Метушня у хаті нині —
Спорожніло все відерко.
Дід шукає щось у скрині,
Баба хукає в люстерко.

Лесь кричить: — Чекати доки?
Ну, ставайте біля хати!
Посміхайтесь на всі щоки!
Буду фотографувати!..

Швидко-швидко дні минали.
Лиш фотографа уздрівши,
Всі ходили та питали:
— Ой, коли вже? Ну, коли вже?

— Та вже карточка готова.
Ой же й гарна! Ну й чудова!
Видно все там: кожну зморшку,
Навіть стрічку, навіть брошку!

Посередині бабуса
В лиштвах давнього узору.
Поруч дід, мов сич, надувся,
Вус — униз, а другий — вгору.

А навкруг, неначе зорі —
Блискотливі оченята,—
Білочубі, світлозорі,
Загорілі онучата.

Хвалять Леся недаремне.
Схожі всі, усі красиві!
Ну, а дід: — В житті у мене
Не такі вже й вуса сиві!

До очей піднісши ближче,
Подивилась баба скоса

На ту картку: — А навіщо
Приточив мені ти носа?

А Тетянка: — Ой, бабусю,
Ви ж такі, як на картині...
Чом лиш в мене, я дивлюся
Все обличчя в ластовинні?

Почали усі шукати,

Що у кого вийшло криво.
Лесь тим часом із кімнати
Тягне дзеркало на диво.

Як поглянули у нього —
Так ураз поодвертались.
Тільки довго після того
Ой сміялись! Ну й сміялись!